ΕΤΟΣ Δ — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 29 Ἰουλίου 1890 — Ἀριθ. 172

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος των Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νεάπολις καὶ Νεαπολιτανίδες (ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως) — Ὀδοιπορικὰ καὶ Ἀναμνήσεις. Κανόβας (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Α. Κεχαγιᾶ). — Οἰκιακὸς βίος βασιλίσσης Βικτωρίας (ὑπὸ κ. Φ. Κ.) — Ποίημα (ὑπὸ δος Βιργινίας Π. Εὐαγγελίδου). — Βοεμία (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ποικίλα. — Θεατρικά — Καλλιτέχνημα Καταβίκου. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Συμβουλή.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΝΙΔΕΣ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως).

Α'.

Ἄγνωστον ἂν αἱ Νηρηΐδες τῆς Φοινίκης εἶχον τὴν μαγικὴν δύναμιν τῶν νυμφῶν τῆς ἡμετέρας μυθολογίας, αἵτινες δι' ἑνὸς μόνου βλέμματός των μετέβαλλον τὰ ζῶα εἰς ὡραίους πρίγκιπας, τὰ σπήλαια εἰς μεγαλοπρεπῆ καὶ χρυσότευκτα μέγαρα, τὰς σταγόνας τῆς πρωινῆς δρόσου εἰς τόσους ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας, καὶ τὰ δάκρυα τῆς χαιρετώσης τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν χλόης εἰς μυριάδας σμαράγδων ἀμυθήτου ἀξίας καὶ πλούτου.

Ἐὰν ἐν τούτοις κρίνωμεν τὸν πλάστην ἐκ τοῦ πλάσματος, βεβαίως αἱ Φοίνισσαι νύμφαι ἀφῆκαν ὄπισθεν αὐτῶν μνημεῖα ἀθανάτου κάλλους καὶ μαγικῆς τελειότητος. Ἡ Παρθενόπη, σειρὴν Φοίνισσα, ἴσως ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἐδοκίμασαν νὰ δελεάσωσι τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῇ ἀτελευτήτῳ περιπλανήσει του, ἐξέλεξεν ὡς ἄσυλον τοῦ κάλλους της ὡραιοτάτην τῆς γῆς γωνίαν, ἔνθα ὑπὸ αἴθριον καὶ μαγικὸν οὐρανὸν ἵδρυσε τὴν ὁμώνυμον αὐτῇ πόλιν.

Μεγαλοπρεπὴς ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος ὄπισθεν τοῦ ἡραιστειώδους βράχου τοῦ Βεζουβίου, οἱ Τιτᾶνες τῶν πέριξ λόφων ἐχάλκευον ἀκάματοι ἐν τοῖς ἄντροις των τὸν σίδηρον καὶ τὰ λοιπὰ μέταλλα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ φοίνισσα Σειρὴν διεπορθμεύετο ἴσως ἐντὸς μαργαροστίκτου κόγχης ἐπί τινος τῶν ἀποροώγων βράχων τῆς δυτικῆς Ἰταλίας.

Ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς γοήσσης παρθένου τὸ μικρὸν ἐκεῖνο τῆς γῆς τμῆμα ἠσθάνθη τοὺς γονίμους αὐτῆς κόλπους θερμαινομένους, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἥλιος συνεκέντρου περὶ αὐτὴν τὰς θερμοτάτας καὶ πυριλαμπεῖς ἀκτῖνάς του. Τὸ γοητευτικὸν ἄσμά της, παρέλυσε τὴν δύναμιν τῶν προαιωνίως λυμαινομένων τὰ ἔγκατα τῆς γῆς Τιτάνων, καὶ τὸ ψυχρὸν τῆς πνοῆς της φύσημα κατέψυξεν ἀκαριαίως τὸ πῦρ, τὸ κατακαῖον τὰ σπλάγχνα τῶν ἀμφιθεατρικῶς παρατεταγμένων λόφων, οὓς ἐξέλεξεν ὡς τόσα ἄσυλα, δυνάμενα νὰ καταπραΰνωσι τὴν θλῖψιν της διὰ τὴν ἀπὸ τῆς γενετείρας ἀπομακρυνσίν της.

Μόνος ὁ πυρίπνους Βεζούβιος ἀντέστη εἰς τὴν ἀκαταμάχητον τῆς Παρθενόπης δύναμιν. Μόνος αὐτὸς ἀντέταξε στῆθος γιγάντειον εἰς τὰ δελεαστικὰ θέλγητρα τῆς Νύμφης. Μόνος αὐτὸς ὑψοῖ ὑπερήφανος τὴν ἀπόρθητον κεφαλήν του, ἀποπνέων ἐπὶ χιλιάδας ἤδη αἰῶνας πῦρ καὶ θάπτων ἀμείλικτος ὑπὸ τὰς πυρίνους πλημμύρας του πάντα τολμῶντα νὰ καταπατήσῃ τὰ προαιώνια δικαιώματά του δι' ἀνθρωπίνων δημιουργημάτων.

Ἡ περιφανὴς Πομπηΐα, ἡ Βαΐα, ἡ Ἡράκλεια, ἡ Καζαμίτσολα, καὶ τόσαι ἄλλαι ἀκμαῖαί ποτε καὶ ἀνθηραὶ μεγαλοπόλεις τῆς ἀρχαιότητος ἐτάφησαν ἀμειλίκτως ὑπὸ τὴν πυρίνην βροχὴν τοῦ γίγαντος Τιτᾶνος, ὅστις μέχρι σήμερον ἀποτελεῖ τὴν γραφικωτάτην καὶ μεγαλοπρεπεστάτην εἰκόνα τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Νεαπόλεως.

Οἱ πρῶτοι συνοικισταὶ τῆς Παρθενόπης, διατελοῦντες ὑπὸ τὴν διαρκῆ τῆς φύσεως γοητείαν, ἀκόπως ὡς ἐκ τοῦ πλουσίου καὶ γονίμου τῆς ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης ποριζόμενοι τὰ πρὸς τὸν βίον, ἐπεδόθησαν ἀμέριμνοι εἰς λατρείαν τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Χαρίτων, αἵτινες ἐφαίνοντο διαιτώμεναι εὐχαρίστως εἰς τὸν ἐπίγειον τοῦτον παράδεισον. Ποιηταί, μουσικοί, ζωγράφοι εὐφάνταστοι, ἔχοντες διδάσκαλον τῶν τεχνῶν τοῦ καλοῦ τὰς ὡραιοτάτας σελίδας τοῦ μεγάλου τῆς φύσεως των βιβλίου, ἠδυνάτουν νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦ πρακτικοῦ βίου, νὰ

φαντασθῶσι κἂν ὅτι ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἡ ὕπαρξις αὐτῶν ἀπέβαινεν ἐφήμερος καὶ προβληματική.

Ὁ πληθυσμὸς ἐν τούτοις πολλαπλασιαζόμενος καταπληκτικῶς, ὡς συμβαίνει εἰς πάσας τὰς μεσημβρινὰς χώρας, καὶ ἐμμένων εἰς τὸν ἀδρανῆ βίον τοῦ **dolce far niente**, μετέβαλλε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν μυροβόλον τῆς Παρθενόπης πόλιν εἰς κέντρον ρυπαρότητος καὶ ἀκαθαρσίας, ἧς τὸν πληθυσμὸν ἡ πανώλης συνεχῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἀνέλαβε νὰ ἐλαττώσῃ.

Οἱ Ἀθηναῖοι, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀκμάζων εὐρωπαϊκὸς λαὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν γείτονα πρὸς τὰς σικελικὰς ἀποικίας των τῆς Παρθενόπης χώραν, ἧς ὁ οὐρανὸς ἦν ἐπίσης γαλανὸς καὶ αἴθριος, ὡς ὁ τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος στεγάζων, ἡ γῆ θαλερὰ καὶ γραφικωτάτη, ἡ θάλασσα γελόεσσα καὶ ἤρεμος, γονιμωτάτη δ' εἰς θήραν ἀφθόνων καὶ γευστικῶν ἰχθύων καὶ ὀστρέων.

Εὐκόλως καὶ ἀμαχητὶ σχεδὸν κύριοι τῆς ὡραίας ταύτης πόλεως γενόμενοι, ἐνόησαν πάραυτα τὸν κίνδυνον τῆς ἐν τῇ παλαιᾷ πλὴν ρυπαρᾷ Παρθενόπῃ ἐγκαταστάσεώς των, φέροντες δ' ἐν ἑαυτοῖς σπέρματα πολιτισμοῦ πολὺ ἀνωτέρου τοῦ τῶν ἐγχωρίων καὶ θερμότατοι τῆς ὡραίας φύσεως θαυμασταί, προέβησαν εἰς συνοικισμὸν τῶν παρακειμένων καὶ συνεχῶν τῇ Παρθενόπῃ γραφικωτάτων καὶ καταπρασίνων λόφων, ἱδρύσαντες οὕτω νέαν πόλιν, ἣν καὶ ὠνόμασαν Νεάπολιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀρχαίαν πόλιν ἣν ὠνόμασαν Παλαίπολιν. Ὡς τόπον θερινῆς διαμονῆς ἐξέλεξαν οἱ ἄρχοντες Ἀθηναῖοι τὴν δυτικὴν πτέρυγα τοῦ μαγικοῦ τῆς Νεαπόλεως κόλπου, ἔνθα ἵδρυσαν πλουσίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις. Ἐπὶ τοῦ καταφύτου τούτου λόφου, ὅπου ἡ ἄμπελος ὑπερήφανος ἀναμετρεῖ τὸ χαριέντως ταλαντευόμενον ἀνάστημά της πρὸς τὸ τῆς κυπαρίσσου, καὶ οὗτινος ἡ κατωφέρεια παρουσιάζει ἐν τῶν σπανιωτάτων φαινομένων τῆς φυσικῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῆς γῆς, οἱ Ἀθηναῖοι ἐλησμόνουν τὰς λύπας καὶ τὰς πικρίας τοῦ βίου, καὶ παρεδίδοντο ἀμέριμνοι εἰς τὰς ἀπολαύσεις, ἃς γῆ, οὐρανὸς καὶ θάλασσα παρέσχον αὐτοῖς ἐν κοινῇ συμφωνίᾳ.

Παυσίλυπον ἀπεκάλεσαν τὸν ὡραῖον τοῦτον λόφον, τὸν φιλαρέσκως κατοπτριζόμενον εἰς τὰ διαυγῆ τοῦ κόλπου νάματα, τὸν στεγάζοντα ἀπέραντα ἄντρα καὶ δαιδαλώδη σπήλαια, καὶ φιλοξενοῦντα σήμερον τὰ ὀστᾶ τοῦ διασήμου τῆς Ἰταλίας ποιητοῦ Οὐιργιλίου, τοῦ δαιμονίου ψάλτου τοῦ Αἰνεία, ἑνὸς τῶν ἀτρομήτων ἡμετέρων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος.

Πολλὰς ὑπέστη περιπετείας ἡ Νεάπολις ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐκείνης περιόδου μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Οὐδὲν ὅμως ἴσχυσε νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀκαταμάχητον καλλονήν της ἢ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς κλίσεις τῶν κατοίκων της. Ὁ σύγχρονος τοῦ λαοῦ Νεαπολιτανός, ὁ ζῶν ἐν ταῖς ρυπαραῖς καὶ σκοτειναῖς τρώγλαις τῶν ὁμοιαζόντων πρὸς τάφους στενοτάτων ὁδῶν τῆς παλαιᾶς πόλεως, κυλίεται μετὰ τῶν τέκνων, τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῶν κτηνῶν του ἐπὶ ἡμερονύκτιον ὅλον νῆστις, χωρὶς ἀέρα, χωρὶς ἥλιον, ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς μουσικήν. Ὁ αὐλός, ἡ κιθάρα, τὸ τετράχορδον εἶνε οἱ ἀπαραίτητοι σύντροφοι πάσης νεαπολιτανικῆς οἰκογενείας, ἀπὸ τῶν κατωτάτων μέχρι τῶν ἀνωτάτων κοινωνικῶν τάξεων.

Ὅπου καὶ ἂν στρέψητε τὸ βλέμμα, ὅπου καὶ ἂν ζητήσητε στιγμιαίαν ἀναψυχήν, ἔχετε τὴν βεβαιότητα ὅτι ὄπισθεν ὑμῶν ἐκεῖ παρὰ τὸ πλευρόν σας, εἶνε κατηρτισμένη αὐτοσχέδιος ὀρχήστρα, ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων ὀργάνων, ἤτις ἐν ἰδίᾳ ἀνεκφράστῳ εἰς πάθος καὶ γλυκύτητα συμφωνίᾳ φαίνεται ὑμνοῦσα τὴν ὡραίαν φύσιν ἢ ψάλλουσα τὰς ἀδυναμίας καὶ τοὺς πόνους πολλαχῶς κυμαινομένης καὶ δοκιμαζομένης καρδίας.

Αἱ μικρέμποροι τῶν ὁδῶν, αἱ ἡλιοκαεῖς κόραι τῆς ἐργασίας, αἱ εἰς νεαπολιτανικὴν διάλεκτον προσκαλοῦσαι τοὺς διαβάτας νὰ δεχθῶσιν ἓν ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος ἀντὶ πέντε λεπτῶν, χειραφετημέναι ἀπὸ τῶν ἡμετέρων προλήψεων, συνοδεύουσι τὸ ἔργον των μὲ παθητικώτατον ἐγχώριον ᾆσμα, ὅπερ διαθέτει συμπαθῶς ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τὸν μᾶλλον προκατειλημμένον κατὰ τῆς παροιμιώδους ρυπαρότητος καὶ κτηνωδίας των.

Ἐὰν ὁ Νεαπολιτανὸς ἀγυιόπαις δὲν ψάλλῃ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς τῆς ἀνέσεώς του ὥρας, ἐφοδιάζεται μὲ ἓν τεμάχιον ἄνθρακος ἢ κρητίδος (κιμωλίας) ἐξαπλοῦται πλατύς, μακρὸς ἐπὶ τῆς πλακοστρώτου ὁδοῦ ἀπέναντι οἱουδήποτε ἀγάλματος, ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου ζωγραφίζει μὲ παραδειγματικὴν ἀκρίβειαν τῶν γραμμῶν καὶ θαυμασίαν τῆς φυσιογνωμίας ἔκφρασιν. Τῷ δίδετε οἱονδήποτε ὑπόδειγμα εἰς μικρόν, καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν σᾶς ἀπεικονίζει τὸ ἐν λόγῳ ἀντικείμενον εἰς φυσικὸν μέγεθος ἐπιτυχέστατον. Ἐὰν τῷ δώσητε ἓν σολδίον διὰ τὸν κόπον του, τὸν καθιστᾶτε τὸν εὐτυχέστατον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ἀφοῦ διὰ τοῦ σολδίου σας θὰ προμηθευθῇ καλὴν μερίδα μακαρονίων, τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸν τοῦ τόπου ἔδεσμα.

Οὕτω οἱ Νεαπολιτανοὶ ἦσαν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε ὁ εὐθυμότατος, ὁ μουσικώτατος, ὁ καλλιτεχνικώτατος καὶ ὁ ἀμεριμνότατος λαὸς τοῦ κόσμου. Ἐντεῦθεν ἀπειροπληθεῖς πτωχοί, ἐπαῖται, στερούμενοι καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Ἀλλὰ καὶ ὀλίγοι πλούσιοι, εὐγενεῖς, χαϊδευμένοι τῆς τύχης, ἀριστοκράται.

Ἐν ἰδιαιτέρᾳ μελέτῃ θέλομεν ἐξετάσει τὴν Νεαπολιτανὴν γυναῖκα ἐν ἑκατέρᾳ τῶν τάξεων τούτων καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν δρᾶσιν αὐτῆς ἐν τῇ καθόλου προόδῳ καὶ ἀναπτύξει τῆς νεαπολιτανικῆς κοινωνίας.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΕΞΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΜΑΣ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

ΚΑΝΟΒΑΣ

Β'.

Τὸ μνημεῖον Κλήμεντος τοῦ XIV ἐν τῷ ἁγίῳ Πέτρῳ τῆς Ρώμης εἶνε σχεδὸν ἡ ἀποθέωσις αὐτοῦ τοῦ καλλιτέχνου. Ἐνταῦθα ἡ προσωποποίησις τῆς θρησκείας δια τοῦ ὡραίου πλαστικοῦ γυναικείου σώματος παριστᾷ τὴν συγκέντρωσιν ὅλων αὐτοῦ τῶν ἀντιλήψεων περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἁγιασμοῦ τῆς ψυχῆς, τῆς λατρείας τοῦ θείου, καὶ τοῦ ὕψους τῆς ἀποστολῆς τῆς θρησκείας. Ἡ μορφὴ τοῦ ἀγάλματος, ἡ στάσις, αἱ πτυχαὶ τῆς περιβολῆς καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀκτινοβολία τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου φέρουσι τὴν φαντασίαν εἰς τὴν αὐστηρὰν Φειδιακὴν περὶ τῶν θεῶν ἀντίληψιν, διότι ἡ μεγάλη αὕτη γυνὴ φαίνεται ἀνενδεὴς ὡς οἱ θεοὶ τῆς κλασικῆς ἐποχῆς. Ὁ δὲ ἄγγελος ὁ κατέχων τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς σαρκοφάγου εἶνε εἰκὼν ἀκριβὴς τῆς εὐσεβείας τοῦ Κανόβα, ὅστις τοσοῦτον ἀληθῶς καὶ ἀκριβῶς ᾐσθάνθη τὸ μεγαλεῖον τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

Τὸ σῶμα ἄριστον κατὰ τοὺς πλαστικοὺς ὅρους φαίνεται ἀρχαῖον κατὰ τέχνην, ἀλλ' ἡ ἀκτινοβολοῦσα δι' αὐτοῦ ζωὴ εἶνε ἀπεικόνισις ἀκριβὴς τῆς συγχρόνου πίστεως. Παρίσταται δι' αὐτοῦ ὁ ὑψηλότερος καὶ θειότερος ρεμβασμὸς πνεύματος ἀΰλου ἀνάγων τὸν ὁρῶντα διὰ τῆς ποιήσεως τοῦ θανάτου εἰς αὐτὴν τὴν αἰωνιότητα, ἧς τὰς πύλας ἀνοίγει αὐτὸς ὁ θάνατος διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ψυχῆς.

Τὸ μαυσωλεῖον τῆς ἀρχιδουκίσσης Χριστίνης τῆς Αὐστρίας μετὰ τῶν τεσσάρων ἐπ' αὐτοῦ κλασικῶν συμπλεγμάτων ἐν οἷς διαπρέπει ἡ ἐλεημοσύνη χειραγωγοῦσα πρὸς τὸν τάφον τῆς εὐεργέτιδός του τυφλὸν γέροντα, φέροντα στέφανον ἐξ ἀνθέων ὅπως καταθέσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ τάφου, εἶνε ἓν ἐκ τῶν κρατίστων αὐτοῦ παραστάσεων πένθους καὶ εὐγνωμοσύνης. Αἱ γραμμαὶ εἶνε ἁπλαῖ ἡ ἔκφρασις ἀπέριττος καὶ μεγαλοπρεπὴς φυσικὴ καὶ εὐγενὴς ἀποπνέουσα αὔραν ἀρχαιότητος. Τὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ **Santa Croce** τῆς Φλωρεντίας μνημεῖον τοῦ ποιητοῦ Ἀλφιέρη ὃ ἰδίαις δαπάναις ἤγειρεν αὐτῷ ἡ πεφιλημένη αὐτοῦ φίλη ἡ κόμισσα **Albani** ἤνωσεν ἀδιαπάστως τὸν Κανόβαν μετὰ τοῦ Ἀλφιέρη διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς. Ἡ ἁπλότη καὶ σοβαρότης τοῦ μνημείου προκαλεῖ ἐπιβάλλοντα σεβασμόν· τὸ δὲ μεγαλοπρεπὲς καὶ ὡραῖον ἄγαλμα τῆς θρηνούσης Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ποιητοῦ διὰ τῆς στάσεως καὶ θέσεως τῶν πτυχῶν τῆς περιβολῆς καὶ τῆς μυστηριώδους ζωῆς καὶ κινήσεως ἀναδεικνύει τὸν Κανόβαν πολίτην τῆς πόλεως τοῦ Περικλέους. Οἷον μεγαλεῖον ἐμφαίνει ἡ περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἰδέα! Πόσον ἐπιβάλλουσα ἡ μεγαλοπρέπεια ἡγεμονίδος ἡμιθέου! Ποῖον δὲ δράμα διδακτικὸν ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτῆς καὶ ἐκφράσεως τελεῖται! Ἔκπληκτος ζητεῖ ὁ θεώμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἠδυνήθη νὰ συγκεντρώσῃ ὁ δαιμόνιος οὗτος καλλιτέχνης ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὸ πένθος τῆς μεγάλης Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ θρηνουμένου καλλιτέχνου. Δικαίως λοιπὸν ἴσως ὁ Κανόβας παρὰ μὲν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ κατηγορεῖτο ὡς δουλικὸς μιμητὴς τῆς ἀρχαιότητος καὶ τεχνοκλέπτης, ὑπὸ δὲ τῶν σοφῶν κριτικῶν καὶ μεγάλων ἀρχαιολόγων ἐθαυμάζετο διὰ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του, τὴν ἀγνότητα τῆς ἀντιλήψεως, καὶ τὴν ἐπίζηλον τεχνικὴν ἐμπειρίαν του, δι' ὧν ἐφάμιλλος ἐγένετο τῆς ἀρχαίας τέχνης. Σπουδάζων δὲ ἐμβριθῶς καὶ ἀνερευνῶν τὰ ἔργα τῶν ἡμετέρων προγόνων, ἀνεῦρε τοὺς ὅρους τῆς ἀληθοῦς ζωῆς καὶ παραστάσεως τῶν ἰδεῶν ἐκείνων, αἵτινες καταλαμβάνουσι τὴν ψυχὴν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλοσόφου καλλιτέχνου. Ὑπῆρξε δὲ τόσον παραγωγικός, ὥστε ἀδύνατον εἶνε νὰ ἀριθμήσῃ τις πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, δὲν εἶνε ὅμως δυνατὸν νὰ ἀποσιωπηθῇ ἡ ὡραιοτάτη αὐτοῦ ἀνάγλυφος εἰκών, ἡ παριστῶσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ Τηλεμάχου εἰς τὸν πατρικὸν αὐτοῦ οἶκον. Ὁποία χάρις κατὰ τὴν σύνθεσιν! Ὁποία ζωὴ καὶ δρᾶσις ποικίλλει ἐπὶ τῶν ἓξ προσώπων καὶ μάλιστα τῆς Πηνελόπης! Εἶνε θαυμασία ἡ ἑρμηνεία τῶν Ὁμηρικῶν ἰδεῶν διὰ τῆς τελειοτάτης ἐκείνης κατεργασίας. Πλή ης ἐστὶν ἡ Ἰταλία τῶν ἔργων αὐτοῦ, τῶν ὁποίων τὰ τελευταῖα μάλιστα μαρτυροῦσι τὴν Χριστιανικὴν τοῦ ἀνδρὸς εὐσέβειαν.

Ἀπέθανε πλήρης ἡμερῶν ἀλλὰ καὶ πλήρης ζωῆς τὸ 65ον ἔτος αὐτοῦ ἐν Βενετίᾳ, καταγινόμενος εἰς τὴν σχεδιαγράφησιν μεγαλοπρεποῦς ἐκκλησίας, ὅπως ἐν αὐτῇ τοποθετήσῃ τὸ μέγα καὶ θεῖον ἄγαλμα αὐτοῦ, τὴν πίστιν, ἣν ἐκ Ρώμης ἐξώρισαν οἱ ἐχθροί του, προφασιζόμενοι τὴν ἔλλειψιν τόπου καταλλήλου πρὸς ἀνίδρυσιν αὐτῆς. Ἀπέθανεν ἀτενίζων πρὸς αὐτὴν καὶ ἐμπνεόμενος ὑπ' αὐτῆς κατὰ τὰς ὑστάτας αὐτοῦ στιγμάς. Ὀκτὼ ἠξιώθη μεταλλίων χαραχθέντων πρὸς τιμὴν αὐτοῦ· 1ον μετὰ τὸ πέρας τοῦ μνημείου τοῦ στρατηγοῦ τῆς Βενετίας **Emo** προσέφερεν αὐτῷ ἡ γερουσία μετάλλιον μὲ ἀφιέρωσιν· 2ον κατὰ τὴν περάτωσιν τοῦ ἀγάλματος τῆς ψυχῆς ὁ ἱππότης **Zuliano** ἔδωκεν αὐτῷ μετάλλιον φέρον ἔνθεν μὲν τὸ ἄγαλμα τῆς ψυχῆς ἐκεῖθεν δὲ τὴν προτομὴν τοῦ Κανόβα· 3ον ἡ πόλις τοῦ Μιλάνου ἔπεμψεν αὐτῷ ἄλλο μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «πρὸς τὸν ἔξοχον καλλιτέχνην τῆς κλασικῆς τέχνης»· 4ον ὅτε δὲ κατώρθωσε διὰ τῶν σχέσεων αὐτοῦ νὰ ἀποδοθῶσιν ὑπὸ τῆς Γαλλίας τὰ πλαστικὰ ἔργα, ἅτινα εἶχον μεταφέρει οἱ Γάλλοι ἐκ Ρώμης, ἡ πόλις αὕτη ἐξ εὐγνωμοσύνης ἐχάραξε διὰ τοῦ **Passamenti** μετάλλιον ἐντεῦθεν μὲν φέρον τὴν προτομὴν τοῦ Κανόβα, ὄπισθεν δὲ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ **Pelvedere** ὅπερ εἶχε μεταφέρει εἰς τὸ Βατικανόν. Ἔλαβε πέμπτον μετάλλιον μετὰ τὸ πέρας τοῦ μαινομένου Ἡρακλέους, τοῦ κλασικωτάτου τῶν ἔργων του. Ἕκτον μετάλλιον ἐδωρήθη αὐτῷ κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Κανόβα. Ἕβδομον ἐκ μέρους τῶν μεγάλων τῆς Ἰταλίας καλλιτεχνῶν, τῶν ἀναγνωριζόντων ἐν τῷ Κανόβα τὸν ἀναμορφωτὴν τῆς πλαστικῆς τέχνης· καὶ τελευταῖον τὸ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ ἁγίου Λουκᾶ τῆς Ρώμης προσενεχθὲν αὐτῷ μετὰ τοῦ τίτλου «τοῦ ἰσοβίου αὐτῆς προέδρου καὶ πατρὸς Κανόβα», οὗτινος φέρει καὶ τὴν προτομήν. Ὅταν ἔφθασεν ἡ ἀπαισία ἀγγελία τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου τούτου καλλιτέχνου, σύμπασα ἡ Ἰταλία ἐν μιᾷ φωνῇ πένθους ἀνεφώνησε: «ἀπέθανε λοιπὸν ὁ ἀγαθός μου Κανόβας;» τὸ δὲ πένθος διεχύθη ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον ἀκαριαίως καὶ κατέλαβε τὰς ψυχὰς πάντων. Εἶχε σκοπὸν πολλάκις νὰ γράψῃ τὰς περὶ τέχνης ἰδέας αὐτοῦ, ἀλλ' ἑκάστοτε ἀνέβαλλε τὴν ἐκτέλεσιν τούτου ἢ δι' ἔλλειψιν χρόνου ὑλικοῦ, ἢ διότι συνησθάνετο ὅτι δὲν εἶχεν εἰσέτι συμπληρώσει τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ του δημιουργούμενον ἀείζωον ἔργον, οὗτινος ἡ πλουσία φύσις τόσας ἐτέλει πρὸ αὐτοῦ ἑκάστοτε ἀποκαλύψεις. Εὐτυχῶς ὅμως πολλοὶ τῶν ἀγαπώντων καὶ τιμώντων αὐτὸν φίλων ἐτήρησάν τινας ἰδέας ἃς ἔρριπτε πρὸ αὐτῶν κατὰ τὰς συζητήσεις καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ. Εἰς τὰς σημειώσεις ταύτας, αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀποκαλύπτεται τὸ μεγαλεῖον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνδρός, ὁ Θεῖος τῆς ἀληθοῦς τέχνης ἔρως αὐτοῦ, ἡ ἀφελὴς καὶ ἁγνὴ τοῦ ἀρχαίου κλασικοῦ κόσμου λατρεία εἰς ἣν ὀφείλει καὶ τὴν δόξαν τοῦ βίου του. Ἀληθὴς Ἕλλην τῇ καρδίᾳ διὰ τῆς φιλοσοφικῆς καὶ φιλολογικῆς ἀγωγῆς, ἀπέβη διὰ τῆς κλασικῆς του σμίλης ἀναφαίρετον μέλος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν καλλιτεχνῶν τῆς πατρίδος ἡμῶν ἣν ἠγάπησεν ὡς υἱὸς καὶ ὑπηρέτησεν ὡς μουσόληπτος καλλιτέχνης.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20ῇ Ἰουλίου 1890

Καλλιόπη Λ. Κεχαγιᾶ.

ΟΙΚΙΑΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Ὁ βίος τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας ὅταν μεταβαίνῃ εἰς τὸ Βαλμοράλ, ἐξοχικὴν ἔπαυλιν ἐν Σκωτίᾳ, εἶνε πολὺ

ἁπλοῦς καὶ ἥσυχος. Ἡ ἀκολουθία αὐτῆς δὲν εἶνε μεγάλη· Ἡ Α. Μ. πάντοτε ἀκολουθεῖται εἰς τὰ ταξείδιά της ὑπὸ τῆς νεωτέρας Αὐτῆς θυγατρὸς τῆς Α. Β. Μ. τῆς πριγκιπίσσης Βεατρίκης, ἡ ἀφοσίωσις τῆς ὁποίας πρὸς τὴν μητέρα της εἶνε ὡραῖον παράδειγμα δι' ἑκάστην Ἀγγλίδα,—ἢ ὅπως καὶ ἡ Βασίλισσα ἡ ἰδία θὰ ἔλεγε,—δι' ἑκάστην Βρεττανίδα θυγατέρα. Ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθη ἡ πριγκίπισσα, συχνάκις ἀκολουθεῖται βεβαίως ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς, τοῦ πρίγκιπος Ἐρρίκου τοῦ Βάττεμβεργ, τοῦ ὁποίου ἡ εὐχάριστος εἰλικρίνεια τῶν τρόπων καὶ ἡ ἀληθὴς φυσικὴ ἀγαθότης κατέκτησαν ὑψηλὴν θέσιν εἰς τὴν εὐμένειαν τῶν Σκώτων. Ἐνίοτε ἄλλα μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ἐπισκέπτονται τὴν βασίλισσάν εἰς Βαλμοράλ. Ὁ πρίγκιψ καὶ ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας διέρχονται ἐπίσης μῆνάς τινας μετὰ τῶν τέκνων των εἰς ὡραιοτάτην ἐξοχὴν καλουμένην Ἀβεργέλδη, ἀπέχουσαν ὀλίγας ὥρας τοῦ Βαλμοράλ, καὶ οὕτω γίνονται συχναὶ συναντήσεις τῶν σεπτῶν προσώπων.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία εὐαρεστεῖται ἐνίοτε εἰς τὴν συναναστροφὴν φίλων τῆς τινων, ὑψηλῶν δεσποινῶν τῆς ἀριστοκρατίας, ἃς προσκαλεῖ εἰς τὸ Βαλμοράλ, ὅπως διέλθωσιν ἡμέρας τινὰς μετ' Αὐτῆς. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ ἀκολουθία τῆς βασιλίσσης σύγκειται ἐκ τῆς Μεγάλης Κυρίας τῆς Αὐλῆς, δύο κυριῶν τῆς τιμῆς, ἑνὸς ὑπουργικοῦ συμβούλου, ἑνὸς ὑπασπιστοῦ, τοῦ ἰδιαιτέρου Αὐτῆς γραμματέως, τοῦ ἰατροῦ Αὐτῆς καὶ τελευταῖον τοῦ γενικοῦ ἐπιμελητοῦ τῶν ἀνακτόρων.

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἐκεῖ, ὅπως πανταχοῦ εὑρισκομένη, ἐργάζεται ἀόκνως, καὶ ἀφιερώνει τὸ πλεῖστον τοῦ καιροῦ της εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ κτήματός της καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν ἀνθρώπων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ζῇ. Διέρχεται τὰς περισσοτέρας ὥρας τῆς ἡμέρας εἰς τὸ ὕπαιθρον, κατὰ συμβουλὴν ἰατρικήν, ἀναγινώσκουσα καὶ γράφουσα, ὁπόταν ἐπιτρέπῃ ἡ κατάστασις τοῦ καιροῦ, ἐπίσης προγευματίζει καὶ λαμβάνει τὸ τέϊον ἐπὶ ἑνὸς μεγάλου ἐξώστου· περιδιαβάζει εἰς τὸν ὡραιότατον κῆπον ἀκολουθουμένη ὑφ' ἑνὸς μόνου θεράποντος καὶ τῶν δύο μεγάλων καὶ ἀγαπητῶν Αὐτῇ σκύλων της.

Ἡ βασίλισσα ἐπισκέπτεται συχνὰ τοὺς πτωχοὺς ὑπηκόους της εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βαλμοράλ, εἰσερχομένη εἰς τοὺς ταπεινοὺς οἰκίσκους αὐτῶν μετὰ πάσης ἀφελείας καὶ φιλοφροσύνης, ἄνευ προειδοποιήσεως οὐδεμιᾶς, ἐρωτῶσα περὶ τῆς ὑγείας ἑκάστης οἰκογενείας καὶ ἐν γένει ἐνδιαφερομένη εἰς πᾶν τὸ ἀφορῶν αὐτούς.

Βλέπει τις εἰς τοὺς οἰκίσκους τούτους διάφορα πολύτιμα τεκμήρια ἀγάπης τῆς Ἀνάσσης διὰ τοὺς πτωχοὺς ὑπηκόους καὶ φίλους της, συγκείμενα ἐκ φωτογραφιῶν, βιβλίων καὶ εἰκόνων. Συγκινητικὸν εἶνε ν' ἀκούῃ τις τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς εἰς Βαλμοράλ νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς ἄκρας ἀγαθότητος καὶ γενναιοδωρίας τῆς βασιλίσσης· συγχρόνως παρατηρεῖται καὶ τὸ μέγα ἐνδιαφέρον, ὅπερ δεικνύουσι δι' Αὐτὴν καὶ διὰ πάντα τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας.

Ἐνίοτε λαμβάνει μέρος ἡ βασίλισσα εἰς οἰκιακάς τινας τελετὰς τῶν χωρικῶν, π. χ. παρίσταται εἰς τὴν βάπτισιν παιδίου τινὸς ὡς ἀνάδοχος, ἐπίσης συμμερίζεται τὰς θλίψεις των ὅταν συμβῇ θάνατος μεταξὺ τῶν χωρικῶν της, πορεύεται εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν, ὅπως ἀκροασθῇ τὴν ἐπικήδειον λειτουργίαν καὶ θέσῃ ἰδίαις χερσὶ στέφανον ἐκ σπανίων ἀνθέων ἐπὶ τοῦ νεκροῦ. Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία κέκτηται καὶ ἑτέραν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν παραθαλασσίαν, καλουμένην Ὀσβόρν, ἐπὶ τῆς νήσου Οὐαῖτ κειμένην. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο ἔχει μαγευτικὰ κάλλη, περιστοιχούμενον πανταχόθεν ὑπὸ ἀπεράντου καὶ ὡραιοτάτου κήπου, ἀληθοῦς δάσους, διὰ μέσου δὲ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, ὅπου καὶ ἂν ρίψῃ τις τὸ βλέμμα, φαίνεται ἡ ἀκτινοβολοῦσα θάλασσα. Ἐξαιρετικῶς προσφιλὴς εἶνε ἡ διαμονὴ εἰς τὴν ἔπαυλιν ταύτην διὰ τὴν βασίλισσαν, ἥτις τακτικῶς διατρίβει ἐκεῖ, ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆνας τὸ θέρος, διότι ἦτο ἐκλογὴ ἰδιαιτέρα τοῦ ἀειμνήστου Αὐτῆς συζύγου, πρίγκιπος Ἀλβέρτου, ὅστις, λάτρις ἔνθερμος τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως καὶ παντὸς ὡραίου ὑπὸ φυσικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν, αὐτοπροσώπως ἐπεστάτησεν εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ σχεδίου τοῦ ἀνακτόρου καὶ εἰς τὴν διακανόνισιν τῶν ἀνθώνων τοῦ κήπου. Ἐκεῖ ἡ βασίλισσα εὑρίσκει, οὕτως εἰπεῖν, λυπηρὰν εὐχαρίστησιν καὶ παρηγορεῖται μὲ τὰς γλυκείας ἀναμνήσεις τῶν παρελθόντων, ἀλλ' ἀλησμονήτων ἐτῶν, τῆς συζυγικῆς της εὐδαιμονίας, ἅτινα διῆλθε μετὰ τοῦ πολυκλαύστου καὶ προώρως ἀρπαγέντος ὑπὸ ἀμειλίκτου νόσου βασιλικοῦ συζύγου, τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου.

Μολονότι ἔφθασε πλέον εἰς ἀρκετὰ προβεβηκυῖαν ἡλικίαν, ἡ βασίλισσα Βικτωρία διατηρεῖται εἰσέτι ἀκμαία, χάρις εἰς τὴν αὐστηρὰν λιτότητα ὡς πρὸς τὴν τροφήν της, ἣν τηρεῖ, κατὰ συμβουλὴν τῶν ἰατρῶν της, διότι κατὰ τὸν χειμῶνα ὑποφέρει ἀπὸ ὀξεῖς ρευματισμούς. Συγχρόνως τῇ ὠφελεῖ καὶ ὁ ὑπαίθριος βίος ὃν διάγει· μόλις ἐγειρομένη τῆς κλίνης, κατέρχεται εἰς τὸν κῆπον, ὅπου τὸ θέρος πάντοτε ὑπὸ σκιάδα παρατίθεται ὁ καφές. Μετὰ ταῦτα ἔρχεται μικρά τις ἅμαξα, συρομένη ὑπὸ δύο μικρῶν λευκῶν ἵππων. Οὐδεὶς ἱππεὺς προπορεύεται, μόνον δ' ὄπισθεν κάθηται ὁ Ἰνδὸς θεράπων τῆς βασιλίσσης, ὅστις εὑρίσκεται πάντοτε πλησίον δι' ὑπηρεσίαν τῆς σεπτῆς αὐτοῦ κυρίας. Οὕτω λοιπὸν ἄρχεται ὁ πρωινὸς περίπατος· περιδιαβάζει ἐν ἀνέσει ἡ ἄνασσα τὰ διάφορα ὡραῖα καὶ σκιώδη μέρη τοῦ κήπου, ὑπὸ τὴν δροσερὰν καὶ ζωογόνον αὔραν τῆς πρωΐας. Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι μένει ἄεργος ἡ βασίλισσα, ἔστω καὶ ἐφ' ἁμάξης· ἔχει μεθ' ἑαυτῆς ἀρκετὰ ὀγκώδες δερμάτινον σακκίδιον, ἐμπεριέχον τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, ἣν ἔφερεν ὁ ἰδιαίτερος αὐτῆς ταχυδρόμος λίαν πρωὶ εἰς τὸ ἀνάκτορον. Ἐξάγει λοιπὸν ἀμετρήτους ἐπιστολὰς πολιτικὰς καὶ συγγενικάς, εἰς ἃς δέον ν' ἀπαντήσῃ ἐντὸς ὡρισμένης ὥρας, διότι ἡ βασίλισσα εἶνε ὡς ὡρολόγιον διὰ τὴν ἄκραν τάξιν καὶ ἀκρίβειαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς καθηκόντων. Ἡ μικρὰ ἅμαξα βαίνει βραδέως ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας, καὶ ἐντὸς αὐτῆς καθημένη ἡ βασίλισσα, ἀνοίγει τὰς ἐπιστολάς της, ἀναγινώσκει μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς σπουδαίας καὶ μή, σκέπτεται καὶ ἀποφασίζει τὰς ἀπαντήσεις ἃς θ' ἀπευθύνῃ, καὶ μετὰ δίωρον περίπου ἐπιστρέφει εἰς τὸ ἀνάκτορον, ὅπου ἀποσύρεται εὐθὺς εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτῆς γραφεῖον, ἐργαζομένη ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς μέχρι τῆς πρώτης μετὰ μεσημβρίαν ὥρας, ὁπόταν παρατίθεται τὸ πρόγευμα εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἑστιατόριον. Ἡ τράπεζα ἀπαστράπτει ἐκ πολυτίμων ἀργυρῶν σκευῶν καὶ οἱ αὐλικοὶ θεράποντες μὲ τὰς ἐρυθρὰς καὶ χρυσοκεντήτους στολὰς των ἀναμένουσι μετὰ προφανοῦς εὐλαβείας τὴν ἔλευσιν τῆς

βασιλίσσης καὶ τῆς πριγκιπίσσης Βεατρίκης, ὑποκλινόμενοι βαθέως ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν. Σχεδὸν πάντοτε παρακάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν ἄλλα τινὰ μέλη τῆς πολυμελοῦς βασιλικῆς οἰκογενείας. Τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ εἶνε ποικίλα καὶ πλούσια, ἀλλ' ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ὡς ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω, ἀναγκάζεται, ἴσως καὶ ὀλίγον ἐναντίον τῆς θελήσεώς της, νὰ περιορίζεται εἰς ὀλίγην καὶ ἐλαφρὰν τροφήν. Χάριν περιεργείας παραθέτομεν τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος.

1 Μικρὸν πινάκιον σούπας.

2 τεμάχιον ἰχθύος βραστοῦ.

3 τεμάχιον ψητοῦ κρέατος μετὰ χόρτων.

4 ὀπωρικὸν ὀλίγον καὶ ἐκλεκτόν.

5 οἶνος ἐλαφρός, συγκερασμένος μετὰ ὕδατος μεταλλικοῦ.

Τελευταῖον ἐλάχιστος ἄρτος, ἐλαφρότατος, ὅστις κατασκευάζεται ἐν τοῖς ἀνακτόροις ὑπὸ ἰδιαιτέρου ἀρτοποιοῦ τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος.

Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία σπανίως δίδει ὑποδοχὰς ἢ χοροὺς ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Βούκιγκχαμ ἐν Λονδίνῳ, ὅπου γίνονται αἱ ἐπίσημοι παρουσιάσεις καὶ ἐνίοτε συναυλίαι· ὅσον δύναται ἀποφεύγει ταῦτα, διότι δὲν εἶνε ἀσήμαντον πρᾶγμα νὰ ἵσταται ὀρθία ἐπὶ ὥρας, ἐνῷ τῇ παρουσιάζονται ὑπὲρ τὰ 100 πρόσωπα. Συνήθως μένει ὀλίγην ὥραν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Θρόνου εἰς τοιαύτας περιστάσεις, καὶ ἡσύχως ἀποσύρεται ἀφήνουσα ἀντιπρόσωπόν της τὴν νύμφην αὐτῆς, τὴν θελκτικὴν καὶ χαρίεσσαν πριγκίπισσαν τῆς Οὐαλλίας, ἥτις, ἐπαξίως τοῦ περιδόξου ἀξιώματός της, ἐκπληροῖ μετ' ἀμιμήτου χάριτος καὶ ἀξιοπρεπείας τὰς ὑψηλὰς τιμὰς βασιλικῆς δεσποίνης. Τοσαύτη εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησις ἣν τρέφει πρὸς αὐτὴν ἡ σεπτὴ πενθερά της, ὥστε τὴν ἀποκαλεῖ «ὁ πολυτιμότερός μου μαργαρίτης». Ἐσχάτως ἡ βασίλισσα κατεβλήθη πολύ, καὶ τὸν νευρικόν της σύστημα εἶνε λίαν τεταραγμένον. Γνωρίζει ὅτι ἀνάγκη πᾶσα εἶνε νὰ φείδεται τῶν κόπων καὶ διατυπώσεων τῆς ὑψηλῆς θέσεώς της ὅσον δύναται, ἂν καὶ ἀκόμη ἀναγκάζεται νὰ λαμβάνῃ ἀρκετὰ ἐνεργὸν μέρος εἰς δημοσίας τελετὰς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, διότι ὁ βρεττανικὸς λαὸς ἐνθουσιάζεται ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς βασιλίσσης, καὶ ἡ κοινὴ ἐπιθυμία εἶνε νὰ ἀπολαμβάνωσι τῆς εὐχαριστήσεως ταύτης ὅσον τὸ δυνατὸν συχνότερον.

Τοιοῦτος ἐν συντόμῳ ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφίᾳ ὁ συνήθης οἰκιακὸς καὶ κοινωνικὸς βίος τῆς ἐνδόξου καὶ σεβασμίας Ἀνάσσης τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ Αὐτοκρατείρας τῶν Ἰνδιῶν. Λατρεύεται ἐξαιρετικῶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ της. Πᾶς τις ἐνθυμεῖται τὰς ἐκτάκτους ἐκδηλώσεις ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης, ἃς ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου ὑπηκόου της κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἰωβιλαίου Αὐτῆς πρὸ τριῶν ἐτῶν. Μία εὐχὴ σύμπαντος τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους ἀναπέμπεται πρὸς τὸν Ὕψιστον, ὡς ἐκ μιᾶς καρδίας, τοῦ νὰ ζήσῃ ἀκόμη ἡ Βικτωρία ἔτη πολλὰ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καὶ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς μακρᾶς καὶ ἐνδόξου βασιλείας Της νὰ διέλθῃ ἐν πλήρει εὐτυχίᾳ καὶ ἠρεμίᾳ ἐπαναπαυομένη ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ ἀφοσιώσει τοῦ λαοῦ Της.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8η Ἰουλίου 1890.

Φ. Κ.

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ ΕΛΕΝΗΣ

1

Τελείωσε· ἐσβέσθηκε γιὰ πάντα ἡ ματιά της,
Πῶχυνε βάλσαμο ζωῆς 'ς τὰ πικραμένα χείλια·
Ἀπλώθηκαν 'ς τὸ φέρετρο τὰ κασσανὰ μαλλιά της.
Ὁποῦ κινοῦσαν 'ς τὴν ζωὴ τῶν κοριτσιῶν τὴν ζήλεια.

Νεκρώθηκε 'ς τὰ μάτια της ἡ θεϊκὴ ἀχτίδα!
Ἐχάθη τὸ χαμόγελο ἀπ' τὸ γλυκό της στόμα...
Γιὰ δέτε μέσ' τὸ φέρετρο κλεισμένη τὴν ἐλπίδα..
Κορμὶ γιὰ δέτε ἕτοιμο ποῦ θενα φάῃ τὸ χῶμα!..

Μαράθηκε τὸ λούλοδο, ἐσβέσθηκε τ' ἀστέρι
Τὸ κιπαρίσσι ἔπεσε κεραυνοχτυπημένο·
Ἐφύσιξε φαρμακερὸ τῆς Κόλασις τ' ἀγέρι,
Καὶ τὸ πουλάκι σκότωσε τὸ πολυαγαπημένο.

2

Ἕνα πρωὶ ἐξύπνησα καὶ εἶδα τὸ λουλοῦδι,
Ποῦ ἀγαποῦσα ξέχωρα νὰ γέρνῃ μαραμμένο·
Γιὰ 'κεῖνο ὅπου ἔψαλλα τὸ πρῶτο μου τραγοῦδι,
Τώρα τὸ πρῶτο δάκρυ μου θὰ χύσω πονεμένο.

Καὶ κλαίον τας τὸ κύτταξα μὲ λυπημένο βλέμμα,
Καὶ ἔτρεξα λίγη δροσιὰ 'ς τὴν ρίζα του νὰ χύσω.
Νὰ τὸ προσφέρω τὴν ζωὴ μὲ τὸ δικό μου αἷμα...
Ἄχ! ποῦν τ' ἀθάνατο νερὸ γιὰ νὰ τὸ ἀναστήσω!..

3

Τὸ δάκρυό μου σταλαξε πικρὸ 'ς τὸ φέρετρό σου,
Σὰν εἶδα νὰ σὲ βάνουνε τὸ νεκρικὸ στεφάνι...
Ἐπνίγηκαν οἱ πόθοι σου 'ς τὸ κρύο σάβανό σου·
Ποιὸς ἔλπιζε τὴν νειότη σου ὁ χάρος νὰ μαράνῃ!!...

4

Θαρροῦσες πῶς ἀνέβαινες τοῦ ἔρωτος τὸν δρόμο,
Κρατῶντας ρόδα, μὰ σταυρὸ κρατοῦσες εἰς τὸν ὦμο·
Τὸν δρόμο σου σὲ ἔβλεπα μὲ πόνο ν' ἀκολουθᾷς,
Γιατ' ἦταν, ἀδελφοῦλά μου, μαρτύριου, Γολγοθᾶς.

Βεργινία Π. Εὐαγγελίδου

Η ΝΟΕΜΙΑ

Ὅτε ἐγένετο πενταέτις, ἐν ἀπέστειλαν μόνην διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ πρὸς τὴν μάμμην της, κατοικοῦσαν εἰς μακρυνήν τινα μικρὰν πόλιν. Ἡ μάμμη ἦτο ἑξηκοντοῦτις, χήρα, πτωχοοικοκυρά.

Ἡ μικρὰ θὰ εἶνε πολὺ καλλίτερα ἐκεῖ ἢ εἰς Παρισίους ἔνθα τὰ δωμάτια εἶνε στενὰ καὶ σκοτεινά, ἔνθα ὁ ἀὴρ εἶνε τόσον ἐπιβλαβὴς διὰ τοὺς παιδικοὺς πνεύμονας. Ἔπειτα θὰ τρώγῃ καθ' ἑκάστην, ἔστω καὶ πτωχικά, ἐνῷ πλησίον τῶν γονέων της.... Θὰ τὴν ἐπαναφέρωσιν ἀργότερα εὐθὺς ὡς κερδίσωσι χρήματα.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Νοεμίας ἦσαν ἐκ τῆς τάξεως ἐκείνης τῶν καλοενδεδυμένων ἐνίοτε δὲ καὶ κομψοπρεπῶν Παρισινῶν, οὓς ἀλλεπάλληλοι ἀτυχίαι ὤθησαν ἐκτὸς τῆς κανονικῆς ὁδοῦ. Ἀστερούμενοι τῶν ἀναγκαίων, ἄνευ ὡρισμένου ἐπαγγέλματος, ἀφιέμενοι εἰς τὴν τύχην, λησμονοῦντες πόθεν ἔρχονται καὶ ποῦ διευθύνονται, εὑρίσκονται εἰς ἀένναον κίνησιν· σπεύδουσι μὲ ἐλπίδας ἑκάστοτε διαψευδομένας καὶ ἑκάστοτε ἀναπτερουμένας περὶ βελτιώσεως τῆς τύχης των. Ἴσως ἡ αὔριον ἔσται ἡ ποθεινὴ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἀναπνεύσωσιν ἐλευθέρως, νὰ ἀναπαυσθῶσιν ἐκ τῶν ἀτελεσφόρων ἀγώνων, ἐν οἷς ἐξαντλεῖται ἡ ἐνεργητικότης των, νὰ ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ χρέη καὶ δανειστάς, νὰ μὴ φρικιῶσιν εἰς τὸν ἐλάχιστον τοῦ κώδωνος ἦχον, νὰ εἶνε καὶ αὐτοὶ ὡς οἱ λοιποὶ ἀστοί, νὰ κάμνωσιν οἰκονομίας, νὰ γευματίζωσιν ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, νὰ κοιμῶνται ἀμέρι-

μνοι. Ἐν τούτοις ἡ ἐπαύριον ἐξημερώνει ὁμοία πρὸς τὰς προηγουμένας ἡμέρας· ἀλλὰ δὲν χάνουσι τὸ θάρρος των. Καταπιεζόμενοι ὑπὸ μυρίων ἀναγκῶν, δὲν εὑρίσκουσι καιρὸν οὔτε νὰ ἀπελπισθῶσιν. Ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας ὁ ἀνὴρ τρέχει ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ γυνὴ ἀφ' ἑτέρου, ζητοῦντες τί; Τὸ ἀγνοοῦσιν: Ὅ,τι εὕρωσιν. Ἐὰν συναντηθῶσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπαύστου ἐπιδιώξεως τοῦ ἀγνώστου, ἀλλήλοις ερωτῶνται διὰ βλέμματος, ὅπερ λαμβάνει ὡς ἀπάντησιν ἀδιόρατον σχεδὸν κίνησιν τῶν ὤμων, καὶ ἐξακολουθοῦσι τὸν δρόμον των. Ἐπανέρχονται πολὺ ἀργά, δὲν ἀναμένει ὁ εἷς τὸν ἄλλον διὰ τὸ γεῦμα, ὅπερ λαμβάνουσιν ὀρθοὶ εἰς τὴν γωνίαν τραπέζης χωρὶς ἐπίστρωμα, γεῦμα συνιστάμενον ἀπὸ τεμάχιον τυροῦ ἢ περίσσευμα ἀγνώστου ὀνόματος φαγητοῦ. Καὶ πάλιν ἐξέρχονται, ἐκεῖνος μὲ μέλαν ἔνδυμα, αὐτὴ μὲ ἐσπερινὴν ἀμφίεσιν. Τὰ ἐνδύματα ταῦτα δὲν ὑποθηκεύουσι ποτε ὡς ὁ τεχνίτης τὰ ἐργαλεῖα του — διότι ἡ τύχη τοὺς ἀναμένει ἴσως εἰς τοὺς διαδρόμους θεάτρου τινὸς, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς ἄφωνα πρόσωπα κωμῳδίας ἢ δράματος.

Αἴφνης κατὰ σκληρὰν τῆς τύχης εἰρωνείαν τοῖς γεννᾶται ἓν τέκνον. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς νέας ταύτης τοῦ βίου των φάσεως εἶνε εἶδος εὐχρέστου ἐκπλήξεως, ἣν ἐπακολουθεῖ πάντοτε θλῖψις καὶ φόβος. Τί νὰ τὸ κάμωσι τὸ μικρὸν αὐτὸ εἰς τὸν τεταραγμένον καὶ ἐναγώνιον βίον των: Ἡ πρώτη φροντὶς των τότε εἶνε νὰ εὕρωσι τροφόν τινα εἰς μακρυνὸν ἀπὸ τῆς πόλεως χωρίον, πρὸς ὃν νὰ ἐμπιστευθῶσι τὴν ἀτυχῆ ταύτην ὕπαρξιν. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ μετὰ πάροδον πολλῶν μηνῶν, καθ' οὓς ἡ τροφὸς δὲν ἐπληρώθη, βαρυνθεῖσα ἐπαναφέρει τὸ μικρόν, ἰσχνόν, καχεκτικόν, μὲ χείλη ρικνά, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς, κλαυθμηρίζον καὶ κραυγάζον ἀπελπιστικῶς. Τὸ βλέπουσι κεχηνότες συστρεφόμενον ἐναγωνίως ἐντὸς τῶν ἀκαθάρτων σπαργάνων του καὶ τεῖνον τοὺς μικρούς του βραχίονας πρὸς πάντας καὶ πάντα. Αἱ ἡμέραι διαδέχονται ἀλλήλας μετ' ἀπελπιστικῆς βραδύτητος καὶ τὸ μικρὸν ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ καὶ σπαράζῃ. Τὸ πρῶτον δεκάφραγκον, ὅπερ ἀποκτῶσι, διατίθεται πρὸς μίσθωσιν ὑπηρετρίας, ἥτις φροντίζει διὰ τὸ μικρόν, οὐτινος ἡ ὑψηλὴ ἕδρα τοποθετεῖται εἰς τὸ μαγειρεῖον πλησίον τῶν πυραύνων. Εἶνε ἡ σχετικῶς εὐτυχεστέρα περίοδος τοῦ βίου του. Ἀλλ' ἡ ὑπηρέτρια, κακῶς τρεφομένη, ζητεῖ νέους κυρίους καὶ ἡ ἀτυχὴς μικοὰ μένει καὶ πάλιν ἔρμαιον τῆς τύχης. Καὶ ὅταν ἔτι ἀναπτυχθῇ καὶ ἀρχίσῃ νὰ βαδίζῃ, νὰ ὁμιλῇ ὀλίγον, οἱ πάντοτε ἐκτὸς τοῦ οἴκου γονεῖς ἔχουσι μεταξὺ τῆς ἐναγωνίου ἀβεβαιότητος καὶ ἀνησυχίας των καὶ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν μόνωσιν καὶ ἐγκατάλειψιν τοῦ τέκνου των. Καὶ κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἑσπέρας, καθ' ἃς οὗτοι μὲ τὴν ὀδύνην καὶ τὴν ἀγωνίαν ἐν τῇ καρδίᾳ μετιδίωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὑποκλινόμενοι εἰς τὰς διαταγὰς βασιλέως τινὸς τοῦ θεάτρου, τὸ μικρόν, τοποθετημένον ἐπὶ τριῶν ἢ τεσσάρων καθισμάτων, ἐπεστρωμένων διὰ τῶν παλαιῶν τῆς μητρὸς ἐσθήτων, ἐξυπνᾷ ἐν τῷ σκότει, φοβεῖται καὶ κραυγάζει σπαρακτικῶς, ὡς τὸ μικρὰ κουνάρια, ἅτινα παρὰ τὴν συνήθειάν της ἡ κυρία ἀφήνει νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐν τῇ αὐλῇ.

***

Ἡ μάμμη ἰσχνὴ καὶ ξηρὰ γραῖα, μὲ ἀνάστημα εὐθυτενές, μὲ ὄψος αὐστηρὸν—ὁμοία πρὸς ὑψηλὴν ράβδον φυτευμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, περὶ ἣν ἄλλοτε εἶχον βλαστήσει φύλλα τινὰ καὶ ἥτις μετὰ τὴν πτῶσιν αὐτῶν ἔμεινε καὶ πάλιν ὀρθὴ—ὑπεδέχθη μετὰ ψυχρότητος τὴν Νοεμίαν. Καὶ ἐὰν ἦτο ἔτι ἐπιδεκτικὴ στοργῆς, δὲν ἤθελε συγκινηθῆ διὰ τὴν θυγατέρα τῆς θυγατρός της, ἣν εἶχε σχεδὸν λησμονήσει, καὶ ἥτις παρὰ τὴν συγκατάθεσίν της ἐνυμφεύθη Παρισινόν, διαβαίνοντα πρὸ δεκαετίας τυχαίως ἐκ τῆς μικρᾶς των πόλεως. Ἐὰν εἶχεν ἐγκαίρως εἰδοποιηθῆ περὶ τῆς ἀφίξεως τῆς μικρᾶς, ἤθελε κινήσει πάντα λίθον, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν θυγατέρα της νὰ τὴν ἀποστείλῃ πρὸς αὐτήν. Ἀλλ' οἱ γονεῖς ἔσχον τὴν φρόνησιν νὰ τὴν εἰδοποιήσωσι τηλεγραφικῶς ὥρας μόνον τινὰς πρὸ τῆς παρὰ τῇ μάμμῃ της ἀφίξεώς της. Καὶ ἤδη ἡ μικρὰ ἵστατο ἀναμένουσα ἄγνωστον τίνα καὶ τί εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς μικρᾶς πόλεως. Ἔλα, εἶπεν αἴφνης ἐπιτακτικῶς ἡ ὡς φάντασμα πρὸ αὐτῆς παρουσιασθεῖσα γραῖα, ἥτις καὶ ἥρπασε τὴν μικράν της χεῖρα. Διῆλθον οὕτω μεγάλην πλατεῖαν, ὡς καὶ μακρὰν ὁδὸν ὑπὸ διπλῆν σειρὰν πλατάνων προεκτεινομένην. Δὲν ἀντήλλαξαν οὔτε λέξιν. Ἡ μάμμη ἔβαινε μεγάλοις βήμασι καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, ἡ μικρὰ ἁλματικῶς, ἵνα δύναται νὰ βαδίζῃ μετ' ἐκείνης. Ἡ πενταέτις ἡλικία της δὲν τῇ ἐπέτρεπε οὔτε κἂν νὰ σκεφθῇ τι περὶ τῆς μεταβολῆς τῆς θέσεώς της. Ἀφίετο νὰ ὁδηγῆται ὡς ὃν ἄνευ θελήσεως καὶ συνειδήσεως τῶν νόμων τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας. Ἡ ἔκπληξις τοῦ ταξειδίου, τὸ πρὸ αὐτῆς νέον καὶ ἀσυνήθες εἶχον ἐντελῶς θορυβήσει τὸ παιδικὸν λογικόν της. Μόλις καὶ ἀμυδρῶς ἀνεμιμνήσκετο ἤδη τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της, ἐν γένει δὲ τὸ βραχὺ καὶ θλιβερὸν παρελθόν της. Ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν λήθην ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἄγνωστον Ἐφοβεῖτο ἄρα; Ὄχι! μόνον ἠσθάνετο οἶγος καθ' ὅλον της τὸ σῶμα καίτοι ὁ ἥλιος ἔλαμπε μὲ ὅλην τὴν λαμπρότητά του.

Ὡς πρὸς τὴν γραῖαν μάμμην, αὕτη ἦτο ἀποφασισμένη νὰ μὴ μεταβάλῃ τὸ παράπαν τὰς συνηθείας τοῦ βίου της. Τῇ ἐπέβαλλον τὴν παρουσίαν τῆς μικρᾶς κορασίδος. Τὴν ἐδέχετο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως, ἀλλ' ἤθελεν ἐξακολουθήσει νὰ ζῇ ὡς ἔζη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, μόνη, ἀδιάφορος εἰς πάντας καὶ πάντα, καθημένη ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας χωρὶς νὰ ἀναγινώσκῃ οὔτε νὰ ράπτῃ πρὸ μεγάλου καὶ εὐρυχώρου παραθύρου, τὰς χεῖρας ἔχουσα ἐπὶ των γονάτων, μὴ μεριμνῶσα εἰμὴ περὶ τῆς παρατάσεως τῶν ἡμερῶν της καὶ συγκρατοῦσα τὴν ζωὴν διὰ τῆς διαρκοῦς ἀκινησίας.

***

Ἐν ἀντικείμενον ἐπὶ πλέον, μόλις ζῶν, ἐγένετο ἡ Νοεμία εἰς τὸν οἶκον τῆς μάμμης της. Ὑπέκυψε χωρὶς ἀντίστασιν, χωρὶς κἂν τὴν ἰδέαν ὅτι ἠδύνατο νὰ γείνῃ ἄλλως εἰς τὴν πειθαρχίαν τῆς σιγῆς. Ἐπεριπάτει ὡς σκιὰ μόλις ἁπτομένη τοῦ ἐδάφους, ἠγείρετο τὴν αὐτὴν πάντοτε ὥραν καὶ κατεκλίνετο εὐθὺς ὡς ἐπήργετο ἡ νύξ. Διότι οὐδέποτε, οὔτε τὸν χειμῶνα ἔτι ἦνοπτον παρὰ τῇ μάμμῃ της λύχνον.

Ἐὰν ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ ὀμιλήσῃ, ἢ τὴν ἀνάγκην νὰ γελάσῃ—γελωτα ὅστις διὰ τὰ μικρὰ εἶνε ὡς ἡ ἄνοιξις διὰ τὰ ἄνθη—ἠσθάνετο καταπίπτον βαρὺ ἐπ' αὐτῆς ἓν βλέμμα καὶ οὔτε ὡμίλει, οὔτε ἐγέλα. Ὁ περίπατος ἦτο ἀπηγορευμένος, ὡς καὶ ἡ κατὰ τὴν ὥραν τῆς Κυριακῆς λειτουργίας ἔξοδος. Διότι ἡ γραῖα ἐπρέσβευεν ὅτι ἦρκει διὰ τὴν ὑγείαν ἡ δὶς τῆς ἡμέρας ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος διὰ τοῦ ἐπὶ ἓν τέταρτον ἀερισμοῦ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, δὲν ἦτο δὲ καὶ διάλου εὐσεβής.

Εἰς τὴν μακρὰν ταύτην καὶ παρατεταμένην σιγήν, ἡ Νοεμία θὰ ἐλησμόνει ἴσως νὰ ὀμιλῇ, ἐὰν δὲν κατώρθου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ δρεπετεύῃ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ διευθύνηται πρὸς τὸ μαγειρεῖον, ἔνθα ἐφλυάρει ἐπί τινας στιγμὰς μὲ τὴν ὑπηρέτριαν, γραῖαν ὡς ἡ μάμμη της, καὶ ὀλίγον ὀμιλητικήν, ἀλλ' ἥτις τοὐλάχιστον δὲν ἀπεποιεῖτο νὰ τὴν ἀκούῃ. Αἱ ὀλίγαι αὗται δραπέτιδες λέξεις καὶ γέλωτες, καθ' ὃν χρόνον ἡ ὑπηρέτρια ἡτοίμαζε τὸ φαγητὸν ἢ ἐσάρωνε τὸ μαγειρεῖον, ἦσαν ἡ μόνη χαρὰ καὶ διασκέδασις τῆς μικρᾶς. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἔπαυσεν ἀρεσκομένη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ταύτην. Βλέπουσα τοὺς περὶ αὐτὴν αἰωνίως σιγῶντας, ἀπέκτησε καὶ αὐτὴ τὴν σκυθρωπὴν ταύτην συνήθειαν. Συνεχῶς ἡ θύρα ἔμενεν ἀνοικτή, χωρὶς ἡ μικρὰ νὰ δράττηται τῆς εὐκαιρίας νὰ δραπετεύῃ δι' αὐτῆς, μετὰ ποίας δὲ εὐχαριστήσεως ἔσπευδεν ἤδη νὰ τοποθετῆται πλησίον τῆς μάμμης της πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου. Αἴφνης ἐφαίνετο ὡς ἠλεκτριζομένη καὶ ἀνεπήδα ἀκουσίως ἐπὶ τῆς θέσεώς της. Ἤκουεν ἡ πτωχὴ μικρὰ τὰς χαροποιὰς κραυγὰς τῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς παιζόντων παιδίων, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ φανταασθῇ κἂν ὅτι θὰ ἦτο εὐχάριστον νὰ συμμετεῖχε καὶ αὐτὴ τῶν παιγνίων τούτων. Εἶχε σχεδὸν πεισθῆ ὅτι ἦτο πλάσμα, ὅλως διαφόρου εἴδους τῶν λοιπῶν ὁμηλίκων της, πρὸς ὃ ἀπηγορεύετο ὅ,τι ἐπετρέπετο ἐκείνοις. Καὶ ἔμενε καθημένη μέχρις ἑσπέρας χωρὶς νὰ ἀναγινώσκῃ ἢ νὰ ράπτῃ ὑπὸ τὰ ἀτενῆ καὶ ἀπαθῆ βλέμματα τῆς μάμμης.

***

Ἐγένετο δεκαεξαέτις! Ὄχι εὐειδὴς μὲ τὸ ὠχρὸν καὶ ὀστεῶδες πρόσωπόν της ἐστιγματισμένον ὑπὸ ἀπειραρίθμων ἐφηλίδων. Ἡ νεότης, ἡ ἄνοιξις αὕτη τοῦ βίου, οὐδὲν ἡδυνήθη νὰ προσθέσῃ θέλγητρον εἰς τὴν ὀρφανὴν παιδικῶν καὶ νεανικῶν ἀπολαύσεων κόρην. Ὁμοίαζε πρὸς κάλυκα, βυθισθεῖσαν πρὶν ἢ ἀνθήσῃ ἐντὸς δηλητηριώδους εἰνοπνεύματος, καὶ ἀδυνατοῦσαν νὰ ἀνοίξῃ μετὰ τὴν τεχνητὴν ταύτην ἀποξήρανσιν. Οὐδέποτε ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς νεανίαν διαβαίνοντα τοῦ παραθύρου, τόσον ἡ συνήθεια τῆς μονώσεως παρεκώλυσε τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ἀνάπτυξιν τοῦ φυσικοῦ ἐνστίκτου τῆς συνεννόησεως δύο ὑπάρξεων ἀγαπωμένων καὶ τῆς ἀπὸ κοινοῦ συμβιώσεως. Ἡ ἀθωότης της, ἀποτέλεσμα μακρᾶς καὶ ἐντελοῦς ἀδαημοσύνης, τῇ ἐπέτρεπε νὰ εἶνε ἀδιάφορος διὰ πᾶσαν στέρησιν ἐπιβαλλομένην αὐτῇ ὑπὸ τῆς πρωτοτύπου ζωῆς, ἣν διῆγε. Οὐδὲν ἤλπιζεν, ἀλλ' οὔτε ἐφαντάζετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀναμείνῃ ἄλλο τι ἢ τὴν παράτασιν τῆς διαρκοῦς ἐκείνης σιγῆς, τῆς μακρᾶς ἠρεμίας, τῆς ἀτελευτήτου ἀνίας, ἐν μιᾷ λέξει, τοῦ τεχνητοῦ τούτου θανάτου.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν παρὰ τὸ σύνηθες ἡ μάμμη της δὲν ἠγέρθη τῆς κλίνης, τὴν ἐκάλεσεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον ὑπνοδωμάτιόν της.

Ἡ Νοεμία ἐξεπλάγη διὰ τὴν κκινοτροπίαν ταύτην. Παρὰ τὴν κλίνην της, ἔνθα ἡ γραῖα, ὠχρά, ἐφαίνετο κοιμωμένη, ἐκάθηντο δύο ξένοι. Ὁ εἷς ἰατρός, ὃν ἔβλεπε διὰ πρώτην φορὰν, ὁ ἄλλος ὃν εἶχεν ἴδη δὶς ἢ τρὶς παρὰ τῇ μάμμῃ της γέρων, ἐξηντλημένος, μὲ ἀνεστραμμένους λευκοὺς μύστακας, μὲ ὕφος ἀπομάχου στρατιώτου. Ἡ γραῖα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς: Νοεμία, εἶπε, φεύγω, ἀποθνήσκω. Ἄγνωστον ποῦ εὑρίσκονται οἱ γονεῖς σου. Θὰ ἔμενες λοιπὸν μόνη εἰς τὸν κόσμον, ἐὰν ὁ τίμιος οὗτος ἄνθρωπος—καὶ ἔδειξε τὸν λευκότριχα στρατιωτικὸν—δὲν ἀπεφάσιζε νὰ σὲ συζευχθῇ. Θὰ νυμφευθῆτε λοιπὸν μετὰ τὸν θάνατόν μου, καὶ θὰ εἶσαι εὐτυχὴς πλησίον τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἦσο καὶ πλησίον μου. Ὑγίαινε. Ἀποθνήσκω ἐν εἰρήνῃ! «κάτελθε χωρὶς νὰ κάμῃς θόρυβον». Ἡ Νοεμία ἀπεσύρθη, ἀφοῦ ἔστρεψεν ἥσυχον καὶ ἀπαθὲς βλέμμα πρὸς τὸν γέροντα, χωρὶς οὔτε νὰ ἐρυθριάσῃ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ γάμου, ἀλλ' οὔτε νὰ φρικιάσῃ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοιούτου γάμου.

***

Μετὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ πρώτου πένθους, ἡ διαταγὴ τῆς μάμμης ἐτελέσθη, καὶ ἡ Νοεμία ἐγένετο ἐπίσης εὐτυχὴς μετὰ τοῦ συζύγου της, ὅσον καὶ μετὰ τῆς μάμμης της. Ἄλλως τε ἡ φρίκη τοῦ νὰ γείνῃ ἀληθῶς ἡ σύζυγος τοῦ γέροντος τούτου ἀπεσοβήθη. Τὴν ἑσπέραν τοῦ γάμου ὡδηγήθη ὑπὸ τοῦ γέροντος νυμφίου της εἰς τὸν παρθενικόν της θάλαμον, ἔνθα ἔμεινε μόνη ὡς πάντοτε. Ἐν τῇ νέᾳ της κατοικίᾳ, ὁ βίος της ἐξηκολούθησεν ἐπίσης μονότονος καὶ σιωπηλὸς ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν. Αἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη διέρρεον, πολυάριθμα, μακρά. Ὅταν ὁ γέρων ἀπέθνεν, ἡ Νοεμία δὲν ἤλλαξε βίον. Χήρα καὶ γεροντοκόρη ἐν ταύτῳ, ἐγήρασκεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πλειότερον. Δὲν ὀμιλεῖ εἰς κανένα, δὲν ἐξέρχεται, ἀνοίγει τὰ παράθυρά της δὶς τῆς ἡμέρας ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, κάθηται πρὸ τοῦ παραθύρου χωρὶς νὰ ἀναγινώσκῃ ἢ νὰ ράπτῃ, τὰς χεῖρας ἔχουσα ἐπὶ των γονάτων, συγκρατοῦσα διὰ τῆς ἀκινησίας τὴν ζωήν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυναικεία Σχολὴ τοῦ Δικαίου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ συνεστήθη τελευταίως σχολὴ τοῦ Δικαίου διὰ τὰς γυναῖκας. Τὰ μαθήματα παραδίδονται ὑπὸ ἐννέα γυναικῶν ὅλων διδακτόρων. Ἡ λαβοῦσα τὴν πρωτοβουλίαν τῆς σχολῆς ταύτης εἶνε ἡ διδάκτωρ κυρία Κέμπεν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀμερικανικὴ κυβέρνησις διώρισε μέλος ἐπιτροπῆς τινος ἐπιφορτισμένης ν' ἀναθεωρήσῃ τὴν νομοθεσίαν διὰ τοὺς φρενοβλαβεῖς, καὶ ἑτέρας ἐπιτροπῆς ἐνασχολουμένης περὶ τῆς νομοθεσίας τῶν σιδηροδρομείων. Ἡ κυρία Κέμπεν εἶνε πρὸς τούτοις γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος ὅπερ μέλλει νὰ συνέλθῃ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τὸ 1892.

Ἕνωσις Γαλλίδων Γυναικῶν. Τὴν 19ην Ἰουλίου συνεκλήθη ἐν Παρισίοις Γενικὴ Συνέλευσις τῆς ἑνώσεως τῶν Γαλλίδων Γυναικῶν, ὅπως συσκεφθῇ περὶ διαφόρων ζητημάτων ἀφορώντων τὴν βελτίωσιν τοῦ γυναικείου φύλου. Τῆς συνελεύσεως ταύτης προσεκλήθη ὅπως συμμεθέξῃ καὶ ἡ κυρία Καλλιρρόη Παρρέν, διευθύντρια τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Περίεργος πρωτοτυπία. Ἐνῷ ὁ δικαστὴς μικρᾶς τινος κώμης τῶν περιχώρων τῆς Μαλάγας ἐν Ἱσπανίᾳ ἐπιτηρεῖ τὰς ἐργασίας τῶν ἀγρῶν, ἡ σύζυγός του ἐκτελεῖ, κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, πάντα τὰ δικαστικὰ καθήκοντά του.

Δίδει ἀκροάσεις, δέχεται τὰς ἀναφορὰς τῶν δημοτικῶν φρουρῶν καὶ λαμβάνει πάντα τ' ἀπαιτούμενα μέτρα, πρὸς διατήρησιν τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς δημοσίου ἀσφαλείας.

Γυναῖκες πραγματογνώμονες. Πολὺς γίνεται λόγος ἐν τῷ παρισινῷ τύπῳ περὶ συμμεθέξεως τῶν γυναικῶν ὡς πραγματογνωμόνων εἰς τὰ διάφορα συμβούλια, μεγάλη δὲ καταβάλλεται ἐνέργεια ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν πρὸς ἐπίτευξιν τούτου.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἡ Ἑλληνικὴ σκηνὴ ἤρξατο ἀπό τινος δίδουσα σημεῖα ζωῆς καὶ ὑπάρξεως. Ἀρχαῖοι ἠθοποιοὶ ἀνέλαβον τὴν σύστασιν θιάσων, ἀποτελουμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ νέων μορφωμένων, οἵτινες πᾶσαν καταβαλόντες προσπάθειαν περὶ τὴν τέχνην των προσείλκυσαν ἤδη τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ.

Τοιοῦτος θίασος εἶνε ὁ ὑπὸ τὸν κ. Ἀρνιωτάκην ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ «Παραδείσου», ἀπὸ δύο μηνῶν διδάσκων τὰ ἠθικώτερα, διδακτικώτερα καὶ θεαματικώτερα τῶν δραμάτων.

Οἱ «Κοζάκοι», οἱ «Ἱππόται τῆς Ὀμίχλης», ἐν οἷς πρωταγωνιστεῖ ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης κ. Ἰω. Βονασσέρας, εἶνε ἐκ τῶν ἐχόντων τοιαύτην πλοκὴν δραμάτων, ὥστε δύναταί τις εὐχαρίστως νὰ ἴδῃ αὐτὰ κατ' ἐπανάληψιν. Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν «Λῃστῶν» τοῦ Σίλερ; ἐδῶ πλέον εἶνε ὁ ρόλος τοῦ κ. Ἀρνιωτάκη· ὁ κ. Ἀρνιωτάκης ὡς Φραγκίσκος Μοᾶ, ἐπιβουλευόμενος τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ θάπτων ζῶντα τὸν πατέρα του, ἵνα αὐτὸς μόνος μείνῃ κληρονόμος αὐτοῦ, εἶνε ἀληθὴς κακοῦργος προκαλῶν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν θεατῶν. Ἐὰν ὁ Ρόσης προωρίσθη διὰ τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, ὁ Ἀρνιωτάκης βεβαίως διὰ τοὺς «Λῃστὰς» τοῦ Σίλερ. Εἶνε καλλιτεχνικὴ ἐξοχότης.

Λυπούμεθα πολὺ μὴ δυνάμεναι νὰ εἴπωμεν τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὸν ὑπὸ τὸν κ. Ταβουλάρην ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς Ὁμονοίας διδάσκοντα θίασον ὅστις, ἀποτελούμενος ὑπὸ προσώπων μᾶλλον κωμικῶν, μόνον κωμῳδίας δύναται νὰ παίζῃ ἐπιτυχῶς, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὰς μίαν ἔχομεν ν' ἀπευθύνωμεν αὐτῷ παράκλησιν, ὅπως τὰς ἀφήνωσιν, ὡς τὰς ἔγραψαν οἱ συγγραφεῖς των, διότι διὰ τῶν προσθηκῶν των, δυνατὸν μὲν νὰ προκαλῶσι περισσότερον τὸν γέλωτα, φέρουσιν ὅμως εἰς λίαν δυσάρεστον θέσιν τὰς θεατριζομένας οἰκογενείας. Τὸ τοιοῦτο συμβαίνει ἰδίως εἰς τοὺς Μυλωνάδες, οἵτινες ὡς ἤδη παίζονται δὲν φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ἀκούωνται καὶ ἀπὸ οἰκογενείας.

Λίαν προσεχῶς, ὡς πληροφορούμεθα, διδαχθήσεται ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ Παραδείσου, διὰ πρώτην φορὰν, ὡραῖον κωμειδύλλιον τὸ Λαγιο-Ἀρνὶ τοῦ δικηγόρου κ. Ν. Παπαλε-

ξανδρῆ, μετ' ἐκλεκτῶν ἀσμάτων, εἰλημμένων ἐκ τῆς πατρίδος του, τῆς ποιητικῆς Παρνασσίδος.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Ἐκ τῶν φυλακῶν μᾶς ἀπεστάλη παρὰ δυστυχοῦς καταδίκου μικρὸν κιβώτιον ἐν εἴδει τουαλέτας, ἐπεξειργασμένον μετὰ θαυμαστῆς τέχνης, λεπτότητος καὶ ὑπομονῆς, ὡς ἀποτελούμενον ἐκ μικροτάτων ξυλίνων τεμαχίων διαφόρων χρωμάτων, συνηρμολογημένων οὕτως, ὥστε νὰ προκαλῆται ὁ θαυμασμὸς τοῦ θεωμένου αὐτό. Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ μέρος φέρει κάτοπτρον, περιπλαισιούμενον καλλιτεχνικώτατα ὑπὸ ἐπίσης μικρῶν ξυλίνων τεμαχίων, ἅμα δὲ καὶ θήκας πρὸς τοποθέτησιν τῶν δι' ἐργόχειρα χρειωδῶν. Τὸ κιβωτίδιον τοῦτο δύναται νὰ κοσμήσῃ καὶ τῆς μᾶλλον ἰδιοτρόπου δεσποίνης καὶ δεσποινίδος τὸ καλλυντήριον.

Ὁ δυστυχὴς κατάδικος, ὡς μᾶς γράφει, εἰργάσθη ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ 25 ἡμέρας καὶ ἐπικαλεῖται τὴν φιλανθρωπίαν τῶν Κυριῶν. Ἡ ἐπιθυμοῦσα ν' ἀποκτήσῃ τοῦτο, πλὴν τῆς ἀγαθοεργοῦ πράξεώς της, θέλει ἔχει ἓν κόσμημα σπανίας τέχνης.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟ Δ'. ΤΕΥΧΟΣ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Θ. Μ. Ἀσσιούτ. Ζητούμενα φύλλα ἐξηντλήθησαν.—Καν Ε. Π. Μηλιατῆς. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.—Καν Θ. Χ. Σοφίαν. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ο. Γ. Τρίπολιν. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ε. Α. Ἄργος.—Συνδρομὴ Κας Β. Π. ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Ι. Σ. Βαρδιάνσκαν. Ὅταν ἐπανέλθῃ ἡ κ. Παρρὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.—Καν Α. Π. Ζαγορά. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Ε. Β. Σῦρον. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη.—Καν Α. Π. Πορτ-Σάϊδ. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Ἔχετε δίκαιον.—Καν Μ. Θ. Δαμίαν. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Ε. Σ. Neuport. Ἀμερικανικὸν δεκάδραχμον ἐλήφθη. Σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—Καν Ε. Δ. Δάρνακα Σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—Κον Ι. Μ. Κάϊρον. Φρ. 100 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ν. Δ. Ζαγαζίκιον. Ἐκ τῶν ζητηθέντων φύλλων ἐσταλησαν τὰ μὴ ἐξαντληθέντα.—Καν Ε. Π. Κόρινθον. Δρ. 24 καὶ 60 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Φ. Μηλέας. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα—Κον Α. Χ. Ἀγ. Δαυρέντιον. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ζητηθέντας ἀριθμοὺς ἀπεστείλαμεν.—Καν Μ. Π. Τύρναβον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ζητηθὲν τεῦχος σᾶς ἀπεστάλη. Θὰ σᾶς γράψωμεν. Κον Ν. Γ. Κωνσταντινούπολιν. Φρ. 400 ἐλήφθησαν παρὰ κ. Α. Κωνσταντινίδου. Εὐχαριστοῦμεν. Ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν.—Κον Π. Χ. Βουκουρέστιον. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὅταν ἐπανέλθῃ ἡ κ. Παρρέν.—Καν Μ. Ι. Μύκονον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ε. Α. Πύργον. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Ἐπιθυμία σας ἐξεπληρώθη.—Καν Π. Λ. Πύργον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Μ. Κ. Ἄγκυραν. Ἐπιστολὴ ὑμῶν καὶ Κου Μ.Σ. ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν ἀμφοτέρους.—Καν Ε. Ψ. Σέφνον. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Χ. Γ. Χανέα. Βιογραφία ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Ι. Ε. Ἀθήνας. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἐν καιρῷ ἡ κ. Παρρέν.—Καν Μ. Π. Κυδωνίας. Σᾶς ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς.—Καν Ε. Β. Γαργαλιάνους. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ἀγ. Μαργαρίτου Σιέρας. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ο. Μ. Τρίπολιν. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Φ. Ζ. Κεφαλληνίαν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Μ. Newcastle Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη ὑποθέτομεν ὑπὸ τῆς κ. Παρρέν. Ὅταν ἐπανέλθῃ θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν. Φύλλον ἀποστέλλεται ὑμῖν.—Καν Ρ. Β. Νάξον. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γευστικὸν καὶ εὔπεπτον φαγητόν. Λάβετε ἀνὰ ἡμίσειαν ὀκὰν πατάτας, κολοκυθάκια καὶ ντομάταις. Ἀφοῦ καθαρίσητε αὐτὰ καλῶς, τὰ κόπτετε εἰς φέτας καὶ τὰ θέτετε κατὰ πάτους εἰς ταψίον, θέτοντες συνάμα τὸ ἀνάλογον ἔλαιον, κρόμμυον, σκόροδον, ἅλας καὶ πέπερι. Ἐπιπάσετε αὐτὰ διὰ καλῶς κοπανισμένης γαλέτας ἢ παξιμαδίου καὶ στέλλετε εἰς φοῦρνον.

Ἔμβαμμα διὰ κρόκου καὶ ἐλαίου (sauce magnonaise). Θέσατε ἐντὸς πηλίνου ἀγγείου δύο κρόκους ὠῶν, πέπερι καὶ ἅλας. Στηρίξατε καλῶς τὸ ἀγγεῖον, ὥστε νὰ μὴ κινῆτε. Ἑνώσατε, στρέφοντες πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος πάντοτε διὰ ξυλίνου κοχλιαρίου, προσθέτοντες ἀνὰ σταγόνα τὸ πρῶτον, ὕστερον ἀνὰ σμικρὰν ποσότητα διακρῶς ἐλαίου κοινοῦ καλῆς ποιότητος. Ὅταν τὸ ἔμβαμμα τοῦτο ἔοχηται νὰ πηγνύῃ, ἐκθλίψατε ὀλίγον ζωμὸν λεμονίου, ἵνα ἀραιώσῃ. Ἐξακολουθεῖτε τοιουτοτρόπως χύνοντες τὸ ἔλαιον, ἕως οὗ λάβητε τὴν ἀκουσαν ποσότητα τοῦ ἐμβάμματος, προσθέτοντες ἐναλλὰξ κατὰ τὴν ἀνάγκην ζωμὸν λεμονίου. Τηρήσατε τὸ ἔμβαμμα τοῦτο πηκτόν. (Εἶνε δὲ κατάλληλον εἰς ἄρτυσιν πτηνοῦ καὶ ἐντράδων ψυχρῶν.)

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς καθαρίζεται τὸ βελοῦδον. Οὐ μόνον ἀκάθαρτον βελοῦδον ἀλλὰ καὶ ἀνδρικὰ ἐκ βελούδου περιλαίμια δύνασθε νὰ καθαρίσητε ὡς ἑξῆς: Βρέχετε σπόγγον ἐντὸς βενζίνης καὶ τρίψετε καλῶς τὸ ρυπωθὲν μέρος. Μετὰ ταῦτα θέτετε ἐντὸς μικροῦ πανίνου σακκιδίου ἄμμον, ἣν πυρώνετε, κλείστε τὸ σακκίδιον καὶ προστρίψετε μὲ τὸ ἐκ θερμῆς ἄμμου σακκίδιόν σας ἐπὶ τῆς καλῆς τοῦ βελούδου ὄψεως ἀκολουθοῦσαι πάντοτε τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τοῦ χνοῦ (χνουδίου) τοῦ βελούδου μέχρις οὗ ἀφουσιωθῇ πρὸς τὸ καθαρόν.

ΥΔΩΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΙΝΗ

Τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας, τὸ τόσῳ ἀναγκαῖον καὶ διὰ τὴν καθαριότητα καὶ ὑγιεινὴν τοῦ σώματος καὶ διὰ πᾶσαν νευραλγίαν, ἰδίᾳ δὲ κεφαλαλγίας, καὶ διὰ τὴν ἀποφορὰν τοῦ ἱδρῶτος κατέστη ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν τῆς ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος ἐφόδιον.

Ποιότητος ἀρίστης, καὶ τιμῆς κατωτέρα, παντὸς συναγωνισμοῦ, 10 δρ. ἡ ὀκὰ πωλεῖται εἰς τὸ μυροπωλεῖον Ἀθανασίου Στίνη, ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 7. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν λαμβάνουσιν αὐτὸ ἀσφαλῶς ὑπὸ τὴν ἰδίαν των διεύθυνσιν, μὲ προσθήκην μιᾶς δρ. διὰ τὰς ταχυδρομικὰς δαπάνας.